

И стариятъ воденичаръ почналъ да живѣе както живѣлъ преди, както учи Писанието: да се обичае единъ другъ и да се трудимъ за доброто на другитѣ.

Случило се по онова време изъ тѣзи мѣста неплодородие. Настаналъ гладъ. Търговцитѣ-кожодери използвали случая и дигнали ценитѣ на житото и на брашното до неимовѣрностъ. Стариятъ воденичаръ взелъ да мисли, какъ да намали теглото на бедния народъ.

Мислилъ, мислилъ и намислилъ!

Почналъ да изписва и докарва жито отъ далечни мѣста, дето имало плодородие и било евтино. Наелъ селяни да превозватъ това жито отъ желѣзницата до воденицата му, и съ туй имъ създалъ препитание, а житото млѣлъ на брашно, и го продавалъ по колкото струвало нему, като вземалъ само нѣщо за мленето.

Селянитѣ не знаяли, какъ да благодарятъ на досѣтливия старъ воденичаръ, и всички го благославяли. Отъ всички сѣседни окрѣзи идвали жени да купуватъ брашно, колкото можели да носятъ на грѣбъ.

Разсърдили се търговцитѣ-кожодери, свалили цената на житото, но тѣмъ, разбира се, имъ се видѣло неизгодно да продаватъ по цената на стария воденичаръ, и тѣ почнали да го заплашватъ съ това и онова началство и да трѣскатъ предъ него своитѣ пълни съ злато кесии: санкимъ, тѣ съ паритѣ си могатъ да направятъ, каквото поискатъ.

Но стариятъ воденичаръ не се плашелъ; той сега знаелъ добре, че „не въ силата е Богъ, а въ правдата“ — и продължавалъ да си прави своето.

Поемчили се, посърдили се търговцитѣ, па се принудили да отстъпятъ — отказали се съвсемъ да трѣгуватъ съ брашно.

И цѣвнали въ градината на воденичаря нови цвѣта, гордо дигащи своитѣ чудни и кичести главици къмъ синьото небе, а пчелици на рояци брѣмчели около тѣхъ и събирали прашецъ за своя жълтъ и благоуханенъ медъ.

И воденичарътъ се радвалъ, като гледалъ цвѣтята: спомнялъ си думитѣ на ангела презъ оня коледенъ бѣдни вечеръ.

Повече отъ напрежъ хората обикнали стария воденичаръ . . .

(Превелъ: А. И. Д.).